

מדרשי שיכורים

לְמִי אֹי לְמִי אָבוֹי לְמִי מְדִינִים לְמִי שֵׁיחַ לְמִי פְּצָעִים חֲנָם לְמִי חֻכְלָלוֹת עֵינַיִם: לְמֵאֲחָרִים עַל הַיַּיִן לְבָאִים לְחַקֵּר מִמֶּסֶד: אֵל תֵּרָא יַיִן כִּי יִתְאָדָם כִּי יִתֵּן בַּכּוֹס עֵינָיו יִתְהַלֵּךְ בְּמִישְׁרִים: (משלי סוף פרק כג).¹

אסתר רבה פרשה ה²

ויקרא רבה פרשה יב – שכרות ברחוב³

א"ר אחא: מעשה באחד שהיה מוכר כל כלי ביתו ושותה בהן יין; קורות ביתו – ושותה בהם יין. והיו בניו מלינים ואומרים: אין אבינו הזקן יוצא מן העולם ואינו מניח לנו לאחר מיתתו כלום.⁴ מה נעשה לו? בואו ונשקנו ונשכרנו ונטעינו ונוציאו, ונאמר שהוא מת, ונשכיבו בתוך משכבו.⁵ עשו כן. נטלוהו והשקוהו ושכרוהו והוציאוהו ונתנוהו בבית עולם אחד.⁶ עברו קצת חמרים ליכנס באותה עיר. שמעו שאנגריא במדינה.⁷ אמרו: בואו ונפרק זיקים אלה במשכב זה ונברח.⁸ עשו כן. פרקו מטענם בתוך בית עולם והלכו לראות מה קול במדינה.⁹ והיה אותו איש שם, ראו אותו, סברו הוא מת. משנעור משנתו ראה זק נתון למעלה מראשו. התירו ונתנו בפיו והתחיל שותה. כיון שרווה, התחיל מזמר. לאחר שלושה ימים אמרו הבנים: אין אנו הולכים ורואים אותו אבינו מהו עושה, אם חי או מת? באו, מצאוהו, והרי זק נתון בפיו והוא יושב ושותה. אמרו לו: אף כאן, בין המתים, לא הניחך בוראך, ובין החיים הוא מניחך! הואיל ומן השמים נתנו לך, אין אנו יודעים מה נעשה לך. בואו נכניסנו ונתקנו ונעשה לו קטקטקסיס.¹⁰ עשו לו תקנה: כל אחד ואחד משקה אותו יומו.¹¹

מעשה היה באדם אחד שהיה למוד לשמות שנים עשר קיסטים של יין בכל יום.¹² יום אחד שותה אחד עשר. הלך וביקש לישון לו ולא באה שנתו. עמד בחשיכה והלך לבית הקפיל.¹³ אמר לו (למוזג): מכור לי קיסט אחד של יין. אמר לו: אין בכוחי, שהרי החשיך היום.¹⁴ אמר לו: אם אין אתה נותן לי, אין שנתי באה לי. אמר לו: עכשו

¹ ובהמשך שם תיאור חריף עוד יותר של השיכור והשכרות, ההתבזות וההתמכרות: "אחריתו כנחש ישך וכפצעני פרש: עיניך יראו זרות ולבך ידבר תהפכות: והיית פשקב בלב ים ופשקב בראש חבל: הפוני בל חליתי הלמוני בל ידעתי מתי אקין אוסיף אבקשנו עוד". אבל יש "חכלילות העיניים" ראויה, בברכת יעקב ליהודה, וגם "יתהלך במישרים", אם לא מגזימים. פסוקים אלה משמשים מוטיב מקראי למדרשי השיכורים שלהלן, אשר ממשיכים את קו המקרא המדבר בגנות השכרות אבל גם מכיר בתופעה הזו ומוקיר את היין הנשתה במשורה.

² מדרשים אלה מופיעים במדרש אסתר רבה פרשה ה, אך המקור, כך נראה הוא ויקרא רבה, פרשת שמיני. שם מובאים הדברים בהקשר מותם של נדב ואביהוא שלפי אחת הדעות, נכנסו למקדש כשהם שתויי יין. גם באסתר רבה אין המדרשים מובאים ברוח קלה של בדיחות הדעת, אלא כביקורת על משתאות וחינאות היין שעשה אחשורוש בכל הזדמנות. שני המקורות אינם פורימיים, בודאי לא פרשת שמיני שבנוסף למות נדב ואביהו, נופלת בלוח השנה שלנו סביב יום השואה או יום הזיכרון. אבל היום פורים ויש מצוות עד-דלא-ידע (שגם היא במקורו סיפור לא פורימי, ראו להלן) וזו הזדמנות טובה לדרוש במדרשי שיכורים ולהתבסס מיון המדרש. והקוראים יטעמו מיון מדרשים אלה במשורה ויקפידו שלא לקיימם הלכה למעשה.

³ הנוסח שבסופו של דבר בחרנו להציג, הוא ויקרא רבה, א. א. הלוי, הוצאת מחברות לספרות. במהדורה זו תורגם נוסח המדרש שנמצא בכל שאר המהדורות בארמית, לעברית ע"י א. א. הלוי בניסיון לשחזר את המקור שהיה בעברית ארץ ישראלית.

⁴ שמעתי במסיבת רעים את הסיפור על good old Jewish lady אמריקאית שהייתה יוצאת לחופשת סקי Ski vacation בחודש אוגוסט. הכיצד נשאלה, סקי בעיצומו של קיץ? וענתה: Spend your Kids Inheritance vacation.

⁵ בבית הקברות, בחלקה המיועדת לו (המשפחתית?)

⁶ בית עולם = בית קברות.

⁷ היינו שהמלכות מחרימה אנשים ובהמותיהם לצרכיה.

⁸ זיקים הם נאדות היין. זיקים ברבים, זק ביחיד להלן, כמו גץ גיצים, עז עיזים וכו'. משכב הוא בית הקברות.

⁹ מה קורה, מה נשמע, מה חדש, בלשון ימינו. ואל תקרי קול, אלא קול. אמור מעתה ואילך: מה קול במדינה?

¹⁰ מילה זו שמן הסתם מיוונית, לא מצאנו פירושה במילון ג'סטרו. בפשוטת, הכוונה ל"סידור" או תקנה.

¹¹ ובהמשך המדרש שם, דימויים ציוריים נוספים של שיכור ושכרות: "כספינה הזו השוכבת בפלגוס של ים, יורדת ועולה, יורדת ועולה. מה הספינה מטפפת בים, כך השותה ומשתכר סוף שדעתו מטפפת עליו ... כקברניט הזה שיושב על ראש התורן וישן לו, והוא הולך ובא תחתיו והוא הולך ובא תחתיו ... כתרנגול הזה שיושב על ראש החבל וישן לו והוא הולך ובא תחתיו והוא הולך ובא תחתיו" ועוד. וכן בקטע קודם שם: "כי יתן בכוס עינו – הוא נותן עינו בכוס וחנווני נותן עינו בכיס ... סוף שהוא מוכר כל כלי ביתו ושותה בהם יין". אבל נראה שהשיכור שלנו דווקא הסתדר לא רע ולא נותר לבנים אלא לארגן ביניהם תורנות בדאגה ליינו של אבא. אולי ככה שלטו יותר טוב על כמות היין ואיכותו.

¹² קיסט הוא כמחצית ליטר. שישה ליטר יין ביום!

¹³ בית המוזג – המרזח, הפאב (קנייפה).

¹⁴ מסתבר שכבר אז היו חוקי מדינה, או חוקי עזר עירוניים שהגבילו את שעות פתיחת של בתי המרזח. מרגע שירדה חשיכה, אין למכור משקאות אלכוהוליים. לא הייתה אז תאורת רחוב והשתויים לא היו מוצאים דרכם חזרה לביתם.

עברו השומרים מכאן ואני מתיירא מן השומרים ואין בי ליתן לך.¹⁵ תלה עיניו, ראה נקב בשער. אמר לו: תן השפופרת בנקב הזה, אתה מְפַנֶּה מבפנים ואני שותה מבחוץ. הטריח עליו. מה עשה? קבע סוּנְטָמָה¹⁶ בתוך ציר השער והיה הוא מְפַנֶּה מבפנים והוא שותה מבחוץ. משגמר, ישן לו בזוויתו לפני השער. עברו השומרים עליו לפני השער ומצאוהו ישן. סברו שהוא גנב. היו מכים אותו ולא הרגיש. פצעוהו ולא ידע. מְשַׁמְּסִים בעיניו והוא אינו רואה כלום. קראו עליו: "למי פצעים חינם"? – למי פצעים של שוא? "למי חכלילות עינים"? למי אדמימות של עיניים? כל אלה למי? "למאחרים על היין לבאים לחקור ממסך". "למאחרים על היין" – אלו שנכנסים לחנות ראשונים ויוצאים אחרונים. "לבאים לחקור ממסך" – אלו שחוקרים על היין ושומעים היכן יש יין טוב ורודפים אחריו ואומרים: יינו של פלוני טוב, יינו של פלוני אדום. תן לנו נשתה ממנו.¹⁷ יינו של פלוני רתחן, תן לנו נשתה ממנו.

מדרש תנחומא פרשת שמיני סימן יא – השיכור ובנו החסיד

אמר הקב"ה: היזהרו על היין, ראו מה עשה נח שהוא התחיל לשגות בו, שנאמר: "ויחל נח איש האדמה ויטע כרם וכתיב וישת מן היין וישכר ויתגל" (בראשית ט). מי גרם לו להתבזז? היין!¹⁸ ... ולכך היזהרו מן היין כי היין מביא את האדם לכל עבירות שבעולם ... והלא משמח לב האדם ומשבחו הכתוב כמו הקורא בתורה, שנאמר: "ויין ישמח לבב אנוש" (תהלים קד) ואומר: "פקודי ה' ישרים משמחי לב" (שם ט).¹⁹ ועוד כי לעוסק בתורה ובפקודיו ינחיל גן עדן כמו שנאמר: "כי היא חייך ואורך ימך" (דברים ל) והשכור בעוד שהיין בו הוא יושב בשמחה כמו שהוא יושב בגן עדן.²⁰

כמו שהוא תלמידא דהוה חסיד והוה ליה אבא ושתי חמרא טובא.²¹ ובכל עידן דהוה נפיל בשוקא, אתו עולמיא ומכין יתיה באבנים ובצרורין וצווחין וקורין בתרוי: חזו שיכרא!²² וכשראה בנו החסיד, הוא מכלים ושואל את נפשו למות. ובכל יום אומר לו: אבא אני אשגר ויביאו לך לביתך מכל היין שמוכרין במדינה ולא תלך לשתות בבית היין, שאתה עושה חרפה ממני וממך. והוא אומר לו כן פעם אחת ושתים בכל יום, עד שאמר אביו שיעשה כמו שהוא אומר, שלא ילך לשתות בבית היין. וכן עשה החסיד שהוא עושה לו בכל יום ובכל לילה מאכל ומשתה ומישנו במיטתו ואחר הולך לו.²³

פעם אחת היה יורד מטר, ויצא החסיד לשוק, והיה הולך לבית הכנסת לתפילה, וראה שכור אחד שהוא שוכב בשוק ואמת המים יורד עליו והבחורים והנערים מכין אותו באבנים ובצרורין ומשליכין חומר בפניו ובתוך פיו. כשראה זה החסיד אמר בלבו: אלך לאבא ואביאנו לכאן ואראה לו זה השכור והחרפה שעושין ממנו הבחורים והנערים, אולי ימנע פיו מלשתות בבית היין ולהשתכר. וכן עשה, הביאו לשם והראהו לו. מה עשה אביו הזקן?

¹⁵ ראו שיר השירים פרק ג פסוק ג: "מְצַאֲנִי הַשְּׁמָרִים הַסְּבִיבִים בְּעִיר אֶת שְׂאֵהָבָה נֹפְשֵׁי רְאִיתָם", ויותר בפרק ה פסוק ז: "מְצַאֲנִי הַשְּׁמָרִים הַסְּבִיבִים בְּעִיר הַכּוֹנֵי פְּצְעוֹנֵי נְשָׂאוֹ אֶת רְדִידֵי מַעְלֵי שְׁמָרֵי הַחַמּוֹת". מה שהמדרש יפתח מאד בהמשך.

¹⁶ מין צינור, סיפון.

¹⁷ ראו מפי פרשן שגדל במחוזות היין של צפון צרפת ואשכנז, בכור שור דברים לב יד פרשת האזינו: "שיהא היין אדום כדם, ויין - אדום חשוב מן הלבן, כדכתיב אל תרא יין כי - יתאדם"

¹⁸ נשוב ונראה את נח הוא השיכור הראשון במקרא גם להלן. ראו דברינו [נח איש האדמה](#) בפרשת נח.

¹⁹ ראו שיר השירים רבה פרשה א: "מה יין משמח את הלב דכתיב (תהלים קד) ויין ישמח לבב אנוש כך דברי תורה משמחין הלב שנאמר (שם ט) פקודי ה' ישרים משמחי לב".

²⁰ אנחנו במדרשי שיכורים, אבל בפתיחה לסיפור השיכור הבא (ובנו החסיד), לא יכולנו שלו להביא קטע זה שמראה ששתיית יין במידה היא דבר חיובי המושווה ללימוד תורה!! האם יסכימו חכמים ללימוד תורה עם כוס יין ביד? כך או כך, מדרש זה בפרשת שמיני בה מצווים הכהנים: "יין ושכר אל תשת" (בשעת עבודה במקדש) יביא אותנו לסיפור השיכור הבא.

²¹ יצרנו כאן פיסקה חדשה על מנת להפריד בין החלק הראשון של המדרש אשר לצד האזהרה על היין לא נמנע מלשבח אותו ובין הסיפור להלן על השיכור. אבל במקור שני החלקים כתובים ברצף אחד, אפילו בלי סימן תחבירי מפסיק כמו פסיק או נקודה, והמילים המתברות "כמו הוא" צריכות עיון, שהרי כאן יש מעבר חד לסיפור הגנאי על השיכור. אלא אם נאמר שהסיפור בא לשבח את הבן החסיד שידע לשלוט ביינו ואז אולי צריך לצרף סיפור זה למעשי חסידים להם הקדשנו את הדף [מעשה בחסיד אחד](#) במיוחדים. אפשרות אחרת היא שזו דוגמא למעבר מיין חיובי במשורה להתדרדרות וממחיש את הקטע הראשון.

²² תרגום חופשי עד כאן: אותו תלמיד שהיה חסיד והיה לו אבא ששתה יין הרבה. ובכל פעם שהיה נופל בשוק, באו בחורים צעירים והיו מכים אותו באבנים ובצרורות וצווחים וקוראים אחריו: ראו שיכור!

²³ לפי המשך המדרש נראה שהאבא לא עמד בתנאי שלא ילך לבית היין וכנראה נהנה מהיין שהביא לו בנו החסיד במטרה שלא יצא לרחוב, וגם הלך לבית היין לשתות להשלמת המכסה היומית (לאחר שהבן היה בטוח שהאבא נרדם על מיטתו וישן שנת שיכורים). ואולי החסיד הבן לא קיים את הבטחתו במלואה וקימץ בכמות או באיכות היין שהשקה את אביו בביתו. וצ"ע..

הלך אצל השכור ושאל לו באיזה בית שתה אותו יין שהיה משתכר בו.²⁴ אמר לו בנו החסיד: אבא, בשביל זה קראתיך? אלא שתראה החרפה שעושים לזה, כי כן עושים לך בעת שאתה שותה, אולי שתמנע פיך מלשותות בבית היין. אמר לו: בני, בחיי אין לי תענוג וגן עדן אלא זה. כששמע החסיד הלך לו במפח נפש.²⁵

ויקרא רבה יב ד – בין חמור לחמור

אמר ר' תנחומא: אם שותה פלח²⁶ – חמור.²⁷ יתר על פלחו – חמור.²⁸ א"ר יודן: כל האילנות נקראו על שם פירותיהם: תאנה נקראת תאנה, רמון נקרא רמון, תפוח נקרא תפוח, גפן יש לו שלושה שמות: נקרא גפן, שיוצא מהגפן – ענבים, שיוצא מענבים – יין. מה ענבים הללו אם אין אתה ממרסם ביד, אין אתה מוציא מהן כלום, כך כל שותה יין הרבה, סוף שהוא מקיא כל מה שבמעיו. א"ר תנחומא: אימו לא יכלה לעמוד בו, ואתה יכול לעמוד בו? גפן זו, אם אין סומכים אותה, אין היא יכולה לעמוד.²⁹

מדרש תנחומא פרשת נח סימן יג – שכרות נח

"ויחל נח איש האדמה" – כיון שזקק לאדמה נעשה חולין. א"ר יהודה ב"ר שלום: בתחילה איש צדיק תמים, ועכשיו איש האדמה. "ויטע כרם" – משנטע כרם נקרא איש האדמה. שלשה נזקקו לאדמה ונעשו חולין, אלו הן: קין נח ועוזיה ... נח דכתיב: "ויחל נח איש האדמה ויטע כרם: ונתבזה. "וישת מן היין" אמרו חכמים: בו ביום נטע, בו ביום עשה פירות, בו ביום כָּצַר, בו ביום דָּרַךְ, בו ביום שתה, בו ביום נשתכר, בו ביום נתגלה קלונו. אמרו רבותינו זכרונם לברכה: כשבא נח ליטע כרם, בא שטן ועמד לפניו, א"ל: מה אתה נוטע? א"ל: כרם, א"ל: מה טיבו? – פירותיו מתוקים בין לחים בין יבשים ועושין מהן יין המשמח לבבות, דכתיב: "ויין ישמח לבב אנוש" (תהלים קד). א"ל שטן: בוא ונשתתף שנינו בכרם זה. א"ל: לחי.³⁰ מה עשה שטן? הביא כבש והרגו תחת הגפן, אח"כ הביא ארי והרגו, ואח"כ הביא חזיר והרגו, ואח"כ הביא קוף והרגו תחת הכרם והטיפו דמן באותו הכרם והשקוהו מדמיהן. רמז לו שקודם שישתה אדם מן היין, הרי הוא תם ככבש זו שאינה יודעת כלום וכרחל לפני גוזיזה נאלמה. שתה כהוגן, הרי הוא גיבור כארי ואומר אין כמותו בעולם. כיון ששתה יותר מדאי, נעשה כחזיר מתלכלך במי רגלים ובדבר אחר. נשתכר, נעשה כקוף עומד ומרקד ומשחק ומוציא לפני הכל נבלות הפה ואינו יודע מה יעשה. וכל זה אירע לנח הצדיק. מה נח הצדיק שהקב"ה פירש שבחו – כך, שאר בני אדם – על אחת כמה וכמה.³¹

²⁴ משמע שהיה מספיק מפוכח עדי לומר לו היכן השיג את היין המשובח הזה. ראו להלן בשכרות לוט מה ההגדרה של שיכור שעדיין יודע מה קורה סביבו ובין שיכור שאינו יודע.

²⁵ נראה שמדרש זה הוא גלגול של מדרשי ויקרא רבה לעיל, בפרט של המדרש הראשון המתאר את הבנים שעשו תקנה לאבא והכניסו אותו לביתם ודאגו למחסור יינו. איננו יודעים איך זה הסתיים שם, אבל כאן, נראה שזה לא עזר במיוחד. ולחוששים מההשוואה של היין עם התורה, מסיים שם המדרש במילים הבאות: "לא שמחת היין, הפקודים והתורה. כי היין כשיצא מגופו והיגון בא בלבו זה יוצא וזה בא, והתורה והמצוה הוא העונג והשמחה בעולם הזה ובעולם הבא, שנאמר (דברים ל) כי היא חייך ואורך ימך בעולם הזה ובעולם הבא שכולו ארוך". אז מה לעשות? ללמוד מדרש טוב או דף גמרא עם כוס יין אחת. חלקו, כמות הראויה לו. חפשו 'פלח'.

²⁶ היין מייפה ומאדים את מי ששותה אותו. ראו הפסוק: "ודם עינב תשתה חמר" (דברים לב יד), וחמר הוא יין בארמית (רש"י). בהקשר זה ראו גם הביטוי צהבו פניו היינו שנעשו בהירות ומבהיקות: "פניו צהובין ואדומים – סימן יפה לו; פניו ירוקין – סימן רע לו" (מסכת כתובות דף קג עמוד ב).

²⁷ וחמור יכול להיות בהמה מאד מסוכנת. ראו בגמרא פסחים דף מט עמוד ב: "אמר רבי עקיבא: כשהייתי עם הארץ אמרתי: מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור". גם בעיטת חמור היא דבר מסוכן למדי. תשומת לב שואבי המים מופנית שוב להערה 1 בראש דברינו; הקוראים מתבקשים לא לקיים מדרשים אלה הלכה למעשה ולשתות פלחים קטנים. אם שותים פלחים גדולים – לא נוהגים ולא מתנהגים.

²⁸ הצורך בהדליית זמורות הגפן, מעידה בעיני הדרשן, על כך שעץ הגפן עצמו (האם) אינו יכול לעמוד בנטל הפרי – הענבים, בתוכם, או שמא בזמורות עצמם, מצוי העסיס בו טמון כוחו ההרסני של היין.

²⁹ ביטוי של הסכמה.

³⁰ נח הוא ראשון ובית אב לדמות השיכורים ולהתדרדרות הנוראה שהשכרות מביאה מ"איש צדיק תמים היה בדורותיו", דרך [איש האדמה](#) (ראו דברינו בנושא זה בפרשת נח) וכלה בפסוק: "ויתגל בתוך אהל" (בצליל ברור ל-יתגלעל). אבל שים לב שגם השטן שמשתתף בשכרות ראשונים זו, מביא איתו כבש וארי. גם השטן יודע שאדם ששותה במידה (ולשם מצוות פורים כמובן), לא חייב להפוך לחמור, קוף או חזיר. שותים ומתנהגים. וזוכרים שעל כל רביעית של שתייה, מאבדים רביעית של צלילות הדעת. ראו במדבר רבה י ח: "שתה אדם כוס אחד שהוא רביעית יצא האדם מרביעית דעתו. שתה שנים כוסות יצאו שני חלקים מדעתו. שתה ג' כוסות יצאו שלשה חלקים מדעתו ולבו מטורף מיד הוא מתחיל לדבר שלא כהוגן. שתה כוס רביעית יצא כל דעתו נשתעממו כל הכליות ונטרף לבו והלשון נפסק מבקש לדבר ואינו יכול". ראו שם, פרשת נזיר, עוד מדרשי שיכורים שלא הספיקונו להביא.

גמרא עירובין דף סד עמוד ב – שכרותו של לוט³²

... מיתבי: שיכור מקחו וממכרו ממכר, עבר עבירה שיש בה מיתה - ממיתין אותו, מלקות - מלקין אותו, כללו של דבר: הרי הוא כפיקח לכל דבריו, אלא שפטור מן התפילה. - מאי יכולני לפטור דקאמר - נמי מדין תפילה. אמר רבי חנינא: לא שנו אלא שלא הגיע לשכרותו של לוט, אבל הגיע לשכרותו של לוט - פטור מכולם.³³

מסכת מגילה דף ז עמוד ב – עד דלא ידע³⁴

אמר רבא: מיחייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי. רבה ורבי זירא עבדו סעודת פורים בהדי הדדי, איבסום, קם רבה שחטיה לרבי זירא. למחר בעי רחמי ואחייה. לשנה אמר ליה: ניתי מר ונעביד סעודת פורים בהדי הדדי! - אמר ליה: לא בכל שעתא ושעתא מתרחיש ניסא.³⁵

בית הבחירה למאירי מגילה ז ע"ב - שמחה של הודאה

חייב אדם להרבות בשמחה ביום זה ובאכילה ובשתיה, עד שלא יחסר שום דבר. ומכל מקום, אין אנו מצווין להשתכר ולהפחית עצמנו מתוך השמחה. שלא נצטוינו על שמחה של הוללות ושל שטות, אלא בשמחה של תענוג שנגיע מתוכה לאהבת השם והודאה על הנסים שעשה לנו. ומה שאמר כאן: עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, כבר פירשו קצת גאונים שממה שהזכיר אחריו קם רבא שחטיה לרבי זירא נדחו כל אותם הדברים.³⁶

רמב"ם הלכות מגילה וחנוכה פרק ב הלכה טו – עד שישתכר ויירדם

כיצד חובת סעודה זו? שיאכל בשר ויתקן סעודה נאה כפי אשר תמצא ידו, ושותה יין עד שישתכר ויירדם בשכרות.³⁷

פורים שמח**מחלקי היין³⁸**

³² אחרי שכרותו של נח אי אפשר שלא להתייחס לשכור המפורסם אפילו יותר, הוא לוט. שדי לנו במסופר על שכרותו בתורה ומה יצא ממנה..

³³ להלכה, דנים בעלי התריסין, איזו שכרות פוטרת את האדם ממעשים שעשה. ראו בפירוש המשנה לרמב"ם מסכת נזיר פרק ב משנה ג: "ודברינו כאן הם בשכור שלא שקע בשכרות ולא הגיע לשכרותו של לוט, שכל מעשיו ודבריו קיימין ונענש על כל מעשה שיעשה מדברים שחייב עליהם עונש כפקח. אבל מי שהגיע לשכרותו של לוט הרי כל מעשיו ודבריו בטלים ואין חל עליו שום דבר ולא יתחייב כלום על שום מעשה שיעשה". מה טיבה של שכרות לוט? איך מודדים אותה ופוטרים אותו מכל חיוב שהוא? ראו עוד בגמרא עירובין שם שבעקבות הכלל "לא יפטר אדם מחבירו אלא מתוך דבר הלכה, שמתוך כך זכרו", בוחר אחד מהאמוראים להיפרד בדבר הלכה הבא: "היכי דמי שתוי, והיכי דמי שיכור? שתוי - כל שיכול לדבר לפני המלך. שיכור - כל שאינו יכול לדבר לפני המלך". סוף דבר, בדיבור העממי קנה לו שביתה הביטוי "שיכור כלוט" ולא "שיכור כנח". נח קיים את דברי רמב"ם, השתכר ונרדם ואילו לוט עשה מעשה מגונה ביותר. לוט נכנס להלכה וללשון העממית ואילו לוט נכנס להלכה ונעדר מהאגדה. האם הדבר קשור בתולדות בית דוד.

³⁴ נחזור למצוות סעודת פורים.

³⁵ בעקבות האמרה של רבא שחייב אדם להתבסם בפורים עד שלא ידע להבחין בין ארור המן לברוך מרדכי (נראה שהכוונה שהוא מועד בלשונו וטועה ואומר: ברוך המן או ארור מרדכי. ונראה לומר שהוא הדין בין אסתר לזרש וצ"ע), מספרת הגמרא על שני חכמים רבה ורבי זירא שעשו סעודת פורים ביחד והתבסמו כהוגן עד שקם רבה ושחט את רבי זירא (שלף סכין כמנהג ימינו, כנראה שלא הסכימו על משהו חשוב בסוגיה, שהרי פשיטא שלמדו תורה). למחרת ביקש עליו רחמים והחיה אותו (בעזרת מד"א והפרמדיקים כמובן). לשנה האחרת, שוב הזמינו לסעודת פורים (כנראה השוחט את השוחט ואולי ההפך וצ"ע). ענה לו: לא תודה, לא כל יום מתרחשים ניסים (שמה מספר 101 יהיה תפוס והפרמדיקים לא יגיעו בזמן). נראה שזהו מקור הביטוי: לא כל יום פורים ובכל מקרה, מומלץ להצניע סכינים, אקדחים ושאר כלי משחית כשמתחיל לעלות מפלס האלכוהול..

³⁶ לפי שיטת המאירי, הסיפור על רבה ור' זירא המובא בגמרא מגילה בצמוד לאמרה של רבא: "מיחייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי", הוא בבחינת מעשה לסתור ובא להפקיע מדין זה ואין יותר עד-דלא-ידע. ובימינו עוד הוסיפו וחיברו מנגינה לאמירה זו ולא שעו לדברי המאירי.

³⁷ אז אם למאירי הפרובנסי לא חיישינו, וודאי וודאי שלנשר הגדול חיישינו ויש לקיים עד-דלא-ידע בשינה עמוקה ונחרה גדולה ולא ח"ח בחמוריות, קופיות ושאר מרעין בישין דשכרותא שאנו חווים לצערנו מידי יום ובעוונותינו הרבים התקיים בנו: כל יום פורים. ואולי גם נח קיים דברי רמב"ם אלה והלך לישון. אולי לא הקפיד להתכסות כראוי, אך נראה שלא עשה שום דבר רע. לא ע"ה תאונת דרכים ולא הזיק לאיש.

³⁸ פלח אחד בלבד.